

בයואר בדרך אפשר

תחתון למטה הימנו". מפל-קְמָקָם בַּהֲעַלֵּם הָרִי הוּא קֹדֶם כי הוא עיקר המטרה והתקלה, ולא העולמות העליונים. ונהנה, בְּעוֹלָם הַנָּה גּוֹפָא עצמו הָרִי עִקָּר הַפּוֹנָה ותכלית בריאותו דָיא בְּשִׁבְיל הָאָדָם, וכמו כן הוא בְּכָל עַילָּה וְעַלְולָה, בכל ואדם עַלְיָה בְּרָאתִי, והמשמעות הפנימית של הפסוק היא דָמָה שאנכי מי שאנכי הקדוש ברוך הוא בעצמו של מעלה מហנות אלו באלוקות שנקראות בשם מה עַשְׂתִּי ארץ, תכלית הבריאה הוא בשביל בריאות האדים, שיקים פרינ'ג מצות, שהו בְּרָאתִי, בגימטריה פרינ'ג³⁹. ואך על-פיין, למרוח שכל הבריאה היא בשビル האדם הָרִי בְּפָזָעַל נברא הָאָדָם לְבַסּוֹף ביום השישי לאדם אחריו וקדם צרפני, דאך שהאדם נברא אחר הינו אחרון למשעה בראשית, הנה זהו בְּרָאשית, זרעו בְּעַלְמָא דְאַתְגָּלְיאָ, כפי שהדברים רואים בגלוי בעולם הזה אבל בעלמא דְאַתְפְּסִיא כפי שהדברים הם למללה, בהללים ובכיסוי, קדם האדם למשעה בראשית, בראותה, ומעתה יותר גבווה מכל שאר הנבראים להיותו עיקר הפונה של הבריאה. ומה שאומרים שהעובדת שהאדם נברא אחרון בראותה, להיותו עיקר הפונה במעשה בראשית היא הוכחה עד כמה הוא לא חשב שאפילו יתמוש קדרמק⁴¹, כלשון הגמara, "תנו רבנן": איננו בְּפִי הַפּוֹנָה הרוציה שהשכילה נברא, אבל בְּאַשְׁר הָוּא מותה בְּפִי הַפּוֹנָה, הָרִי הוּא קֹדֶם כו', שהרי לא מיתו של דבר האדם נעלמה מכל שאר הנבראים ורק על-פי סדר זמנים של הקידמה והאיחו בבריאותה הוא לבטוף. וזהו גם הטעם הפנימי מה שהאדם נברא בבחינת הזומם, כמו שבחותוב⁴² גָּלְמִי רָאוּ עַיְנִיק, פאשר האדם חוטא, שאן

שנה אָזִי גָּם אֲצָלוֹ אֶל הַתָּלִמיד יְהִי הַהְעָצָאות וְהַקְדָּמוֹת טְפִלּוֹת לגביו הרעין השכלי עצמו, וְהַעֲקָר יְהִי הַהְעָצָאות אֲצָלוֹ הַשְּׁכָל, אבל כתה הקידמות והסבירים על הרקע לדברים, הם אצלו הדבר הראשון והיעיר, והשלח הוא הדבר המשני). וכמו כן הוא בְּכָל עַילָּה וְעַלְולָה, בכל דבר שכא בדרכ שסיכה וחותצת טפְלָות טפְלָות, וְהַעֲקָר יְהִי הַהְעָצָאות אֲצָלוֹ הַשְּׁכָל). וכמו כן הוא הוא בְּתִחְלָה ומשמש כגורם ריאשוני לדרכ, הנה אצלו הַעֲלָול בְּתִחְלָה, הנה אצלו הַעֲלָול הָוּא לְבַסּוֹף. ויזהו עַנְנִין התוצאה הָוּא לְבַסּוֹף ונחשב דבר סוף מעשה בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה³⁵, שמה שְׁלַמְעַלָּה משני ולא עיקר. ויזהו עַנְנִין סוף מעשה בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה³⁵, הָוּא בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה, הנה בְּבָרִיאָה הָרִי זה סוף מעשה. ובזה יוכן ב' הדעות³⁶ אם שמיים קדרמו בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה מושעה של מעלה באלוקות הָוּא או ארץ קדרמה, דשניהם אמת, דבעלמא בְּמַחְשָׁבָה תִּחְלָה ריאשו דאתפסיא אֲרַץ קָרְמָה, ובעלמא דאתפסיא אֲרַץ במחשכה, הנה בְּבָרִיאָה כפי שהוא בפועל הָרִי זה סוף בעולם הָרִי זה סוף ומכובואר בתניא³⁷ שתקבילה השתקלשות כל העולמות הָוּא בשビル עולם הזה התקהתון דזוקא, דאך שְׁבָגְלִי הָרִי הָוּא הַתְּחִתּוֹן, מְכֻלָּה שונראו בפועל, האדם נעלה מההבהמה). ובזה יוכן ב' הדעות³⁶ אם שמיים קדרמו או ארץ קדרמה (כמו בדוגמה האמורה לעיל שירוש ומקור האדם למעלה יותר נמוך משושר ומקור הבהמה. ואילו כפי שנבראו בפועל, האדם נעלה רבנן: בית שםאי אמרום: שמים נבראו תחל ואחר כך נבראת הארץ... ובית הלל אמרום: ארץ נבראת תחול ואחר כך שמיים)... דשניהם אמת, דבעלמא דאתגליא²⁷ אֲחָזָר וקדם צרפני, דאך שהאדם נברא אחר כבבגלו, העולם ההתקהתון, שמיים אֲבָל בעלמא דאתפסיא קדרם הָאָדָם למשעה שהדברים בהם לדי ביטוי נהרים למשעה בראשית, הנה זהו בעלמא דאתגליא, בעולם הגלוי, העולם ההתקהתון, שמיים קדרמו ובבראו תחול, ובעלמא דאתפסיא כפי שהדברים הם מצד העולם העליון המכונה ארץ קדרמה והוא קורמת לשמים, כאמור, שהגנלה תחול שמיים קדרמו נברא הַפּוֹנָה, אֲבָל בְּאַשְׁר הָוּא בְּפִי תחול שָׁאוֹן אֵינוֹ בְּפִי הַפּוֹנָה, אֲבָל בְּאַשְׁר הָוּא בְּפִי והוא קורמת לשמים, כאמור, שהגנלה קדרמו נברא הַפּוֹנָה, הָרִי הָוּא קֹדֶם כו', ורק על-פי סדר יותר לעלה באה להטה באופן נחות זמנים הוא לבטוף. ויזהו גם מה שהאדם נברא זמנים יש לאرض יתירון לעותם המים, בבחינת דוםם, כמו שבחותוב⁴² גָּלְמִי רָאוּ עַיְנִיק, וכן מבורן מונע מה העלה הארץ נוחותה יותר, וכאמור שהו תוכן העניין של "סוף מעשה במחשכה תחול". וכמובואר בתניא³⁷ שתקבילה השתקלשות כל העולמות מדרגה גבוהה ביותר באלוקות הָיָא בשビル עולם היה התקהתון דזוקא, שדווקא הוא המטרה והתקלה של כל הבריאות, כאמור חכםינו ז"ל במדרש "נתחווה הקדוש ברוך הוא היה לו דירה בתחותנים" דאך שbegeloli הָרִי הָוּא הַתְּחִתּוֹן, וכבלשון ובכו הוזע בתניא - "תחותן שאן

(35) ע"פ פיות "לכה דוד". (36) חגיגה יב, א. (37) פלי"ז. (38) ישעי מה, יב. (39) ראה מקדש מלך לוז"א רה, ב. אזהת בראשית (פרק ו) תתרמד, ב. ובכ"מ. (40) תהילים קלט, ה. (41) סנהדרין לח, א. (42) תהילים שם, טז.